

ΑΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΙ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

ΤΙ ἡ νεότερη ἔχει ἀνάγκη νὰ ξεθουμῆται τοῦτο εἶναι κοινὸς τόπος, τὸ δὲ μόνον ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἡ ἀνάγκη αὕτη φαίνεται συναυξάνουσα ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῶν ἔργων εἰς τὰ ὅποια ἀσχολεῖται. Ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐξηγηθῇ ἄλλως πῶς συμβαίνει, ἀντὶ νὰ διαθέτῃ ἡ σπουδὴ τῶν ἐπιστημῶν εἰς ἡσυχώτερον βίον τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς πολίτας, φαίνεται ἀπ' ἐναντίας συντελοῦσα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν μεγαλειτέρας παρ' αὐτοῖς νεανικῆς ζωηρότητος καὶ κλίσεως πρὸς τὴν θεωρητικὴν εὐθυμίαν ἢ καὶ τὴν ἀταξίαν. Ἡ τοιαύτη ἀχώριστος ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἀνάγκη ξερανώματος ἐκδηλοῦται ὑπὸ διάφορον κατὰ τόπους τύπων. Οἱ Ἄγγλοι σπουδασταὶ σφαιροβόλους, λεμβοδρομοῦσι, γρονθοκοποῦνται καὶ ἐνίοτε κραιπαλοῦσιν· οἱ Γάλλοι διακρίνονται διὰ τὸ ἐκτακτον ὕψος τῶν πηδημάτων αὐτῶν εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς, τοὺς σκιθαλοῦδας αὐτῶν ἔρωτας ἢ καὶ τὴν προθυμίαν αὐτῶν εἰς ἀνίερσιν ὁδοφραγμάτων· οἱ Ἴταλοὶ ἀρέσκονται νὰ ταρτάτωσι τὸν ὕπνον τῶν φιλησῶν πολιτῶν διὰ μεσονυκτίων φασμάτων, νὰ σβύνωσι τὰ φανάρια καὶ νὰ ζεύγωνται εἰς τὴν ἀμαξίαν καλλιφώνου τινος ἀκούου ἢ ὠραίας χορευτρίας, μεταβαλλόμενοι ἀπὸ λογικῶν ζώων εἰς ἄλογα ὑπὸ τοῦ ἐθνουςιασμοῦ· οἱ Ἕλληνες φοιτηταὶ, ἀρκούμενοι εἰς ἡσυχον ἐν τοῖς καφενείοις φλυαροῦν καὶ δοκίμοι κίβινον θ' ἀπέτελλον ἀξέπεινον ἐξαιρέσει τῆς διακρίνουσης τοὺς ἀλλαχοῦ συναδέλφους τῶν ὑπερβολῆς ζωηρότητος, ἀν' ἡγάπων ὀλιγώτερον τὰς στάσεις, τὰς ἀπεργίας, τὰ ψηφίσματα καὶ τοὺς ἐξοστρακισμοὺς τῶν ἀρίστων αὐτῶν καθηγητῶν· οἱ Γερμανοὶ ἐπὶ τέλους ὑπερέχουσι μὲν πάντας τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν φιλοπονίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν πολυποσίαν καὶ τὴν κλίσιν πρὸς ἀλλόκοτον εἶδος μονομαχίας.

Τὰς μονομαχίας ἰταῦτα ἀνομάσαμεν ἀλλοκότους, διότι οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τὰς ὁποῦδήποτε ἀλλαχοῦ γινόμενας. Σκοπὸς τῶν ὄντι αὐτῶν δὲν εἶναι οὔτε ἡ ἐκδίκησις ὕβρεως οὔτε ἡ ἐπίδειξις ἀφοβίας πρὸ τοῦ θανάτου, διότι κίνδυνος τῆς ζωῆς οὐδεὶς ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐπίδειξις ἀντοχῆς εἰς ἀκινδύνους πληγὰς καὶ ἀθρόους ἀραιμάξεις. Πρὸς ἀκάνθησιν τοῦ ἰδιορρυθμοῦ τοῦτου παλληκαρισμοῦ πρέπει νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινα περὶ τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν ἐν Γερμανίᾳ φοιτητικῶν συνδέσμων.

Τὸ ἀρχαιότατον γερμανικὸν Πανεπιστήμιον εἶναι τὸ ἰδρυθέν ἐν Πράγῃ τῆς Βοημίας κατὰ τὸ ἔτος 1348. Εἰς τοῦτο συνέρρον πάσης ἐθνικότητος σπουδασταὶ καὶ ἐκεῖ ἐσχηματίσθησαν οἱ πρῶτοι φοιτητικοὶ συνεταιρισμοί, οἵτινες ἦσαν κατὰ τοὺς μέσους χρόνους κατ' οὐσίαν φυλετικοί, ἀποτελούμενοι ἐκ μελῶν τῆς αὐτῆς ἐθνότητος ἢ ἐπαρχίας καὶ ἐκκαλοῦντο ἐκ τούτου Landsmanschaften. Ἐπόμενον δὲ ἦτο ν' ἀναφύωνται μεταξὺ τούτων ἑριδες ἐκ λόγων ἐθνικῆς φιλοτιμίας, ἀντιθέσεως πολιτικῶν συμφερόντων ἢ καὶ καθαρῶς προσωπικῶν. Καθ' ἣν δ' ἐσποχὴν ἐφόρου καὶ αὐτοὶ οἱ ἱεράρχαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀντὶ μίτρας σιδήρου κράνος καὶ οἱ Πρωτάνεις, καθηγηταὶ καὶ πολλοὶ τῶν φοιτητῶν ξίφος παρὰ τὴν πλευράν, οὐδεὶς ἄλλος τρόπος συμβιβασμοῦ τῆς διαφορᾶς ἦτο δυνατός πλην τῆς ἀνελεύσεως αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρονολογεῖται τὸ εἶθιμον τῶν μεταξὺ φοιτητῶν μονομαχιῶν. Αἱ τότε ὅμως διέφερον κατὰ τοῦτο τῶν σημερινῶν, ὅτι ἡ ἀφορμὴ αὐτῶν ἦτο σπουδαία καὶ αἱ πληγαὶ πολλᾶκις θανατηφόροι.

Οἱ τοιοῦτοι μεσαιωνικοὶ συνεταιρισμοὶ παρήκμασαν διὰ τοῦ χρόνου καὶ εἶχον σχεδὸν λησμονηθῆ, ὅτε ἀνεβίωσαν ὡς ὁ φονιξ ἐκ τῆς τέφρας του κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ὑπὸ κάπως διάφορον τύπον.

Ὁ πρῶτος τότε συστηθεὶς ἦτο, καθ' ὅσον ἐνθυμούμεθα, ὁ τῆς «Σουηθίας» ἐν «Αἰδελβέργῃ», τοῦ ὁποῦο ἡθερὸς ἔφερε τὰ τρία χρώματα μαῦρον, κίτρινον καὶ λευκόν. Περὶ τῆς προτιμῆσεως τῶν τριῶν τούτων χρωμάτων διηγοῦνται αἰκία καὶ γλώσσαί τὸ ἐξῆς ἱκανῶς περιέργων ἀνέκδοτον.

Οἱ ἰδρυταὶ τοῦ συλλόγου συνεζήτησαν χωρὶς νὰ δύνανται νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῶν χρωμάτων τούτων, ὅτε ὁ σκύλος ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἔλυσε τὸ ζήτημα ὑπακούσας εἰς ἀναπόδραστόν τινα φυσικὴν ἀνάγκην. Ἦτο χειμῶν καὶ τὸ ζῶον ἀνύψωσε τὸ σκέλος ὑπεράνω τοῦ γινοσκεπέους δάφους,

καὶ ἐκ τούτου ἡ ἀνάγκη τῆς χιόνης εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀφῆκεν ὁρατὴν μαύρην κοιλίδα ἐν μέσῳ κίτρινου κύκλου, περιβαλλομένου ὑπὸ τῆς ἀσπίλου αὐτῆς λευκότητος. Εἰς τὴν θέαν τῆς τριχόρου ταύτης κοκάφδας ἀντήχησαν βροντοφῶνον Οὐρά! καὶ πάντες ἐσπευσαν νὰ τὴν παραδεχθῶσιν.

Οὐδὲ τόμος θὰ ἦρκει πρὸς ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν ποικίλων τῆς Γερμανίας φοιτητικῶν συνδέσμων, τῶν κανονισμῶν καὶ τῶν εἰθιμῶν αὐτῶν, παρατιθέμενοι λοιπὸν αὐτῆς ἀρκούμεθα εἰς τὰ ἐξῆς ἀπαραίτητα.

Οἱ Γερμανοὶ φοιτηταὶ διακρίνονται εἰς δύο τάξεις· τοὺς μεμονωμένους, οἵτινες καλοῦνται ἄγροισι (wilden) καὶ τοὺς συνεταιρισμένους· οἱ δὲ συνεταιρισμοὶ εἶναι τριῶν εἰδῶν καλούμενοι Landsmanschaften, Burschenschaften καὶ Corps. Ἐκ τούτων τὸ πρῶτον εἶναι συνέχεια τῆς μεσαιωνικῆς καττάξεως τῶν σπουδαστῶν κατ' ἐθνικότητα ἢ ἐπαρχίαν. Οἱ συνεταιρισμοὶ οὗτοι εἶναι σήμερον εὐαίριθμοι, ἀσήμενοι καὶ τείνουσι νὰ ἐκλείψωσι τελείως. Ἰκανῶς ἠλαττώθη καὶ ἡ σημασία τῶν Burschenschaften, οἵτινες ἰδρῆθησαν κατὰ τὸν ἔτος 1815 δημοκρατικὸν ὄργανισμὸν τῆς γερμανικῆς νεολαίας καὶ ἤκμασαν κατὰ τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα τοῦ ἔτους 1848. Ὁ σκοπὸς τῶν συνδέσμων τούτων ἦτο πρὸ πάντων πολιτικὸς καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν χειραφέτησιν καὶ τὴν ἐνωσιν τῆς γερμανικῆς φυλῆς. Εἰς τοιοῦτον σύνδεσμον τὴν «Γενουθίαν» ἀνήκει ὁ φοιτητῆς Σάιντ, ὁ βυθίσας τὴν μάχικρον ἐν τὸ στήθος τοῦ Κοτζεβόβ καὶ ἀποθανόν ἐπιτα ἐπὶ τοῦ ἱερῶματος, ὡς ἦρος καὶ ὡς μάρτυς τῆς ἐλευθερίας. Ἡ σημασία καὶ ἡ ἐπίδρασις τῶν συνδέσμων τούτων ἐπὶ τῶν πολιτικῶν γεγονότων ἦτο σπουδαία πρὸ τεσσαρακονταετίας, ἀλλ' ἐπόμενον ἦτο νὰ ἠλαττωθῇ κατὰ πολὺ μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ παρ' αὐτῶν ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἀπὸ ἱκανῶν ἡῶν ἐτῶν ἀκμάζουσι μόνον τοῦ τρίτου εἴδους οἱ συνεταιρισμοὶ τὰ λεγόμενα Σωματεία τῶν φοιτητῶν, τῶν ὁποίων κυριώτατος σκοπὸς φαίνεται ὡν ἡ ἀμειβία ὑποστήριξις, αἱ συνελεύσεις εἰς ἰδιωκίτηρον αἶθυσαν ζυθοπωλείου, ὅπως διαλέγονται περὶ τῶν σπουδῶν καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν σταδίου καὶ συμπροσέζωσι καθ' ὠρισμένας ἡμέρας τοῦ ἔτους ἢ τὴν ἐπιούσαν τῆς κατακτήσεως διδακτορικῶν πτυχίου.

Ἐκαστον σωματεῖον ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ προέδρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλουσι πάντες ὑποταγῆν, τοῦ ἀντιπροέδρου, τοῦ ἀρίστου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν μελῶν ξιφομάχου, τοῦ κωνομῆτος πάντα τὰ σχετικά εἰς τὰς μονομαχίας καὶ τοῦ γραμματέως-ταμίου, συντάσσοντος τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων καὶ κρατοῦντος τὰ κατὰστιχα τῆς ληφοδοσίας.

Μεταξὺ τῶν καταστίχων τούτων ὑπάρχει ἐν διακρινόμενον διὰ τὴν ἐκτακτον αὐτοῦ πρωτοτυπίαν, τὸ καλούμενον Pauk-buch, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγράφονται τὰ πρακτικὰ τῶν μονομαχιῶν μετὰ τῆς λεπτομεροῦς περιγραφῆς τοῦ μήκους, πλάτους καὶ βάθους τῶν πληγῶν καὶ τῶν δαπανηθέντων πρὸς ἐπούλωσιν αὐτῶν εἰς ἐπίδοσμούς, ἐμπλαστρα, διαχύλων καὶ κολλοδίων.

Τὰ δὲ ἀπλᾶ μέλη τοῦ σωματείου διακρίνονται εἰς δύο τάξεις, τὰς ἀλώπεκας (Fuchs) ἢ τοὺς δοκίμους καὶ τοὺς ἐταίρους (Burschen). Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δοκιμότητος αὐτῶν ὀφείλουσιν οἱ νέμωστοι νὰ ἐκτελοῦσι παρὰ τοῖς ἐταίροις καθήκοντα ὑπασιστοῦ καὶ μέχρι τινὸς ὑπηρετοῦ. Εἰς αὐτοὺς ἀπόκειται νὰ γαμίζωσι τὰ ποτήρια κατὰ τὰ συμπόσια, νὰ ἐνδύωσι τοὺς ἀγωνιστὰς τὴν στολὴν τῆς μονομαχίας, νὰ καθαρρίζωσι τὰ ὄπλα καὶ νὰ νεοκομῶσι τοὺς πληρωθέντας. Αἱ ὑποχρεώσεις αὐταὶ ἐπιβάλλονται εἰς αὐτοὺς μέχρι τοῦ προβιάσμου των εἰς τὸ ἀξίωμα ἐταίρου. Πρὸ τούτου ὅμως ἀπαιτεῖται ἐξάπαντος ν' ἀποδείξῃ ὁ ὑποψήφιος διὰ δύο τοιλάχιστον εὐπροσῶπων μονομαχιῶν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάξιος τῆς τοιαύτης τιμῆς. Ἐκ τούτου προέρχεται ὅτι ὁ δοκίμος εἶναι συνήθως ἐριστικώτερος ἀλέκτορας, ἐπιδιώκων τὴν εὐκαιρίαν νὰ κοσμήσῃ τὸ μέτωπον ἢ τὴν περιάν του διὰ τινος οὐλῆς παρερρύσεως εἰς αὐτὸν τὸ πολυποθητὸν προνομίον νὰ παρκάθηται εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἐταίρων, νὰ στολίζῃ τὸ στήθος του διὰ τῆς ταινίας τοῦ σωματείου καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ κάκεινος εἰς τοὺς δοκίμους ὄσας ὑπέμεινεν ἀγχαρείας.

Ἐνῶ μοι παρεῖχε τὰς ἀνωτέρω ἐξηγήσεις ὁ φοιτητῆς διδάσκαλός μου τῆς γερμανικῆς, ὁ ἀναλαβὼν νὰ μοὶ χορηγήσῃ τὴν ἀπόλαυσιν νὰ παρα-

σταθῶ εἰς μονομαχικὴν πανήγυριν, ἡ ἀμάξα ἣ μάλλον τὸ λεωφορεῖον εἰς τὸ ὅποιον εὐρισκόμην μετ' αὐτοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἐταίρων εἶχεν ὑπερβῆ τὴν πύλην τοῦ Βραδεμβούργου μεταφέρον ἡμᾶς εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως ἀπέχοντα περὶ τὴν μίαν ὥραν ἀπὸ τοῦ Βερολίνου. Οὗτος ἦτο ἐρημικὸν ξενοδοχεῖον ἐλβετικῆ ῥυθμοῦ ἐν μέσῳ φυτείας ἐλατῶν. Παρὰ τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς ἦσαν παρατεταγμένα περὶ τὰ δέκα ἄλλα ὅμοια λεωφορεῖα, τῶν ὁποίων οἱ ἀπολεσθέντες ἴπποι ἐμάσσω ἡσυχῶς τὴν προεῖρη ἀυτῶν βρῶμην.

Ἡ κλίμαξ, οἱ διάδρομοι καὶ τὰ ὄνυχια ἦσαν πλήρη φοιτητῶν ἐνδεδυμένων διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς τελετῆς τὴν φοιτητικὴν αὐτῶν στολήν. Μαῦρον κλόβιον σχήματος στρατιωτικῆς, ὑψηλὰ ὑποδήματα, μικρὸν πλῆρον ἄνευ γείσου καὶ τὴν ταινίαν τοῦ σιλλόγου ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἄδυνατον μοι ἦτο νὰ μὴ θαυμάσω τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν τὴν εὐρωστίν, τὴν ξανθὴν ὄψιν καὶ πρὸ πάντων τὴν εὐθυμίαν.

*

Τὸ δὲ πεδῖον τοῦ ἀγῶνος ἦτο εὐρεῖα ἐπιμήκης αἰθουσα πεντήκοντα περίπου πηδῶν μήκους καὶ τριᾶκοντα πλάτους. Αἱ τράπεζαι εἶχον τοποθετηθῆ παρὰ τοὺς τοίχους ὧστε νὰ μὴν εὐλεύθουν τὸ μεσοῖον διάστημα. Ἐκαστον σωματεῖον εἶχε τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ τράπεζαν περὶ τὴν ὅποιαν καθήντα τὰ μέλη αὐτοῦ καὶ οἱ παρ' αὐτῶν προσκληθέντες, εἰς δὲ τὸ μέσον τῆς αἰθούσης εἶναι τοποθετημένοι δύο ἔδραι ἀντικυρῶ ἀλλήλων. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο στήθους τὰς σανίδας τοῦ πατώματος μεγάλαι ἐρυθρομάκραι κηλίδες ὑποδεικνύουσαι σαφῶς τὸν τόπον τῆς αἵματοχυσίας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦσαν ἐγγεγραμμένοι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ὡκτὼ μονομαχίαι. Οἱ δύο πρῶτοι ἀγωνισταὶ ἦλθον νὰ καθίσωσιν ἐπὶ τῶν ἀντικυρῶν ἔδρων καὶ οἱ δόκιμοι ἐσπευσαν νὰ ἐνδύσων αὐτοὺς τὴν συνήθη στολήν τοῦ ἀγῶνος. Πρὸς τοῦτο ἀπέβηλον οἱ μονομαχοὶ πάντα αὐτῶν τὰ ἐνδύματα πλὴν τοῦ βραχίου. Τὸ σύνθημα ὑποκάμισον ἀντικατέστησε ἄλλο ἐκ χρυσοῦ καραβοπάνου ἡ κοιλία καὶ τὸ στήθος ἐπροφυλάχθησαν κατὰ παντὸς ἀπενεταῖοι διὰ παχυτάτου θώρακος ἐκ πιεσιμένου βάμβακος, ὁ κράνηλος ἠσφαλίσθη διὰ τριπλοῦ λαϊμοδέτου, ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐχώθη εἰς παχυδέρμον χειροκτίον, ὁ δεξιὸς βραχίον περιτυλίχθη ἀπὸ τοῦ σφυμοῦ μέχρι τοῦ ὤμου διὰ βραχιοκωμίων ταινίαν καὶ τὴν ἀμυντικὴν πανοπλίαν συνεπλήρωσαν δυματούδαια, οὐχὶ ὕαλινα ἀλλ' ἐκ πλέγματος σιδήρου.

Οὗτω παρασκευασθέντες ἔφειδονται οἱ ἀγωνισταὶ λαμβάνουσιν εἰς χεῖρας τὸ ξίφος καὶ ἰστανται ἀκίνητοι ἀπέναντι ἀλλήλων, στηρίζοντες τὰ πόδια ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο καὶ πατοῦντες διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δεξιοῦ ποδὸς γραμμὴν σηματοθεῖσαν διὰ κρητίδος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὴν ὅποιαν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ ὑπερβῶσι. Διὰ νὰ μὴ κουράζεται εἰς μάτην ὁ στιβαρὸς αὐτῶν βραχίων, ὁ προωρισμένος νὰ μεγαλουργήσῃ, στηρίζουσιν τούτων εἰς θέσιν ὀριζόντιον ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐνὸς τῶν δοκίμων ἐνῶ ἕτερος κρατεῖ ὑψωμένην τὴν λεπίδα τῆς ῥομφαίας.

Ἐνδέχεται νὰ ἔχω ἄδικον, ἀλλὰ τὸ παράστημα τῶν μονομάχων δὲν μ' ἐφάνη αὐτε ἀρεμάνιον, οὕτε ἔχον σχέσιον πρὸς τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν τὴν παραμικράν. Τὰ βαμβάκια καὶ αἱ ταινίαι διὰ τῶν ὁποίων εἶναι περιβεβλημένοι τοὺς κόμηνον νὰ ὁμοιωθῶσι γιγάντια ἱσπαργανώμενα βρέφη.

Εἰς ἐκάστην μονομαχίαν παρίσταται πλὴν τῶν μαρτύρων τῶν ἐλεγχομένων ὑπὸ τῶν μονομάχων μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ σωματεῖοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἐκάτερος αὐτῶν ἀνήκει, καὶ «ἀμερόληπτος ἀγωνοδίκης» ἐκ τρίτου σωματεῖοῦ. Τὸ σπουδαιότατον τῶν καθηκόντων αὐτοῦ εἶναι ν' ἀποφασίσῃ μετὰ πάσαν πληγὴν, ἂν πρέπῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ νὰ λήξῃ ἡ μονομαχία.

Οἱ δύο μάρτυρες ξιφῆρες κάκιστοι καὶ προφυλάσσοντες τὴν δεξιὰν χεῖρα διὰ μακροῦ χειροκτίου σθάνοντες μέχρι τοῦ ἀγῶνος, τοποθετοῦνται ἀπέναντι ἀλλήλων μεταξὺ τῶν μαχόμενων ἀποτελοῦντες σχῆμα σταυροῦ μετ' αὐτῶν. Ἔργον αὐτῶν εἶναι ν' ἀποτρέπωσιν τὰ ἄτακτα κτυπήματα καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀγωνοδίκου νὰ διακόπτωσι τὸν ἀγῶνα διασταυροῦντες τὰ ξίφη των μεταξὺ τῶν μαχομένων.

Ὅταν τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα ὁ πρεσβύτερος τῶν μαρτύρων ἀγγέλλει μεγαλοφώνως εἰς τὴν ἀμήγυριν τοὺς ὄρους τῆς μονομαχίας, ὅτιναις εἶναι συνήθως ὅτι αὕτη θέλει διακρίσει κατ' ἀνάστατον ὄρον δεκαπέντε λεπτὰ, ἡ

μέχρις οὗ εἰς ἐκ τῶν μονομάχων περιέλθῃ εἰς ἀνικανότητα νὰ ἐξακολουθήσῃ. Στρεφόμενος ἔπειτα πρὸς τοὺς λέγει αὐτοῖς: «Ἐμπρὸς Κύριοι!»

Τὰ ξίφη τότε διαγράφουσι ἡμικύκλιον ἐκ δεξίων πρὸς ἀριστεράν, διασταυροῦνται, συγκρούονται, προστριβονται ἢ πλήττουσι τὴν πλάκα τῆς κόπης μετὰ ἤχου κωδωνίσκου καὶ προβολῆς σπινθήρων. Ἡ γερμανικὴ ξιφασκία διαφέρει τῆς γαλλικῆς καθ' ὅσον δὲν ἐπιτρέπει τὴν χρῆσιν τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους, ἧτις ἄλλως εἶναι στρογγύλη ὡς μαχίρας τοῦ φαγητοῦ, οὐδὲ πρυτανεύει εἰς τὸν ἀγῶνα ἡ τέχνη, ἀλλὰ πολὺ μάλλον ἡ ἰσχύς τοῦ βραχίονος καὶ ἡ ἀντίστασις εἰς τὸν κόπον.

Τὸ σπαθοκόπημα ἐξακολουθεῖ μέχρις οὗ αἰματηρὰ γραμμὴ στίξῃ τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἐκ τῶν μαχομένων ἢ πετάξῃ κρόβυλος τῆς κόπης του εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ αἶμα ρεῖ, ὁ ἀγωνοδίκης κράζει «Σταθῆτε», οἱ μάρτυρες διασταυροῦσι τὰ ξίφη των, ὁ ἀγὼν διακόπτεται πρὸς στιγμὴν καὶ οἱ βραχίονες τῶν μονομάχων ἀναπαύονται καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῶν δοκίμων. Ὁ ἱατρός, ἧτοι φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς, ἐξετάζει τότε τὰς πληγὰς καὶ, ἂν θεωρήσῃ ταῦτας ἐλαφράς, διατάσσεται ἡ ἐξακολούθησις τοῦ ἀγῶνος.

Τὸ θέμα τῆς δευτέρας ταύτης συμβολῆς εἶναι ἀποτρόπειον. Τὸ αἶμα ρεῖ κρουνηδὸν βάφον τὸ πρόσωπον τοῦ πληγωμένου, πηγνύμενον εἰς τοὺς μύστακας αὐτοῦ, κατακυλιόμενον ἐπὶ τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ἀποστᾶζον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἰς τὴν πρώτην πληγὴν προστίθενται καὶ ἄλλαι, προκαλοῦσαι ἐνν ἱατρικὴν ἐξέτασιν καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπανάληψιν τοῦ ἀγῶνος μέχρι τῆς λήξεως τῆς ταχθείσης δεκαπενταλέτου διαρκείας.

Ἐνῶ δευτέρου ζεύγους ἀιδήχεται τοὺς πρώτους μονομάχους, οὗτοι ἀποσύρονται εἰς γωνίαν τῆς αἰθούσης, ὅπου οἱ περὶ ἵσταμένοι φοιτηταί τῆς ἱατρικῆς συββάπτουσι, συγκολλῶσι καὶ περιδένουσι τὰ τραύματα αὐτῶν. Ταῦτα εἶναι συνήθως ἀκινδύνα, ἀπλαῖ τοῦ δέρματος ἐντομκί. Δυσάρεστος ἐν τούτοις εἶναι ἐνίοτε ἡ βλάβη τῆς ἄκρας τῆς ἰνῆς. Ἄλλοτε πάλιν ἀποκόπτονται τεμάχια ὠτίου, συντριβονται ἰδόντες ἢ ἀποσπῶνται μικροὶ σιδήρακες ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν συλλέγει ἐπιμελῶς ὁ κηθὼν τὰ συντρίμματα τοῦ κρανίου ἢ τῆς αἰχμῆς του, παραδίδει αὐτὰ εἰς ἔμπειρον τεχνίτην ὅπως τὰ περιδῆσῃ διὰ χρυσοῦ καὶ τὰ κρεμάξῃ ὡς κροτάλια εἰς τὴν ἄλυσον τοῦ ὁρολογίου του. Τὸ συνθηθέτερον ὅμως κέρδος τὸ ὅποιον ἀποκομίζει ὁ φοιτητῆς ἐκ τῆς μονομαχίας, εἶναι ἡ διακόσμησις τοῦ προσώπου του διὰ τινος ὠραίας οὐλῆς, ἱκανθῆς νὰ προσελύσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν εὐνοίαν πάσης ξιφῆς Ἡθῆς ζυθοπωλείου.

*

Αἱ δὲ ἀερμακίαι προκαλοῦσαι τὰς τοιαύτας μονομαχίας εἶναι συνήθως εἰς ἴσου ἐλαφραὶ ὅσον καὶ αἱ κατ' αὐτάς καταφερόμεναι πληγαί, βλέμμα λεξῶν, διαφορά γνώμης περὶ τῆς ἀξίας φιλολογικῆς ἔργου, ποτήριον ζυθοῦ κενούμενον παρὰ τοὺς κανόνας ἢ ἔγχυσις οἴνου διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀληθῆς εἰς γερμανικῆς, querelle d'Allemand, ὡς ἀποκαλοῦσιν οἱ Γάλλοι τὰς ἀναίτιους.

Εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ἦσαν ἐγγεγραμμένοι, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ὡκτὼ μονομαχίαι. Ἄλλ' εἰς μόνας τὰς τρεῖς πρώτας κατώρθωσα νὰ παραμείνω καὶ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς τρίτης ἀπεχώρησα λαθραίως ἀεροποδῆτι, διότι δὲν ἠδύναμην ἐπὶ πλέον νὰ ὑπομείνω τὸ θέμα τῆς τοιαύτης ἀηδοῦς αἵματοχυσίας. Σκοπὸς τῶν μὲν ἀγῶνων ξιφασκίας εἶναι εἰς πάσαν ἄλλην χώραν ἡ ἐπίδειξις ἐπιτηδεότητος περὶ τὸν χειρισμὸν τοῦ τοῦ τεχνικωτάτου καὶ εὐγενεστάτου τῶν ὄπλων, τῆς δὲ μονομαχίας ἡ ἐκδικησις ὕβρεως πραγματικῆς ἢ καὶ ἡ διαπίστωσις ὅτι δὲν διατάζει ὁ μονομάχων νὰ ἐλθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς κολῶς ἢ καὶ κακῶς ἐνοουμένης φιλοτιμίας του. Ἄλλ' εἰς τῶν Γερμανῶν τὰς φοιτητικὰς μονομαχίας οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς ταῦτα κινδόν· οὕτε τέχνη, διότι τὸ ἄνευ αἰχμῆς ὄπλον των μεταχειρίζονται ὡς μαχούραν μάλλον ἢ ὡς ξίφος κτυπῶντες κατὰ τυχὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, οὕτε ὕβρις πρὸς ἐκδοκίμην. οὐδὲ κίνδυνος ἀξίας λόγου μαρτυρῶν ἀρεθίσαν. Ὅσον λοιπὸν καὶ ἂν ἐθασάνιζα τὸν νοῦν μου, δὲν κατώρθωσα ν' ἀνεύρω πῶς ἠδύναντο λογικὰ ὄντα ἀνήκοντα εἰς τὴν μάλλον ἀνεπτυγμένην τάξιν τοῦ σφωτάτου τῶν ἐθνῶν ν' ἀρίσκωνται νὰ πελεκῶσιν ἀλλήλων τὰς κεφαλὰς χωρὶς λόγον ἢ σκοπόν, οὐδὲ λύσιν ἄλλον τοῦ ἀνιγμάτους τούτου πλὴν τοῦ παροικιώδους: «Περὶ ὀρέξεων οὐδεὶς λόγος».